

nogen anden Maade til foreløbigt at afhjælpe dette tilstedeværende Factum end ved et simpelt Regnestykke at udjævne det, hvorved alt saa Slesvig fik et Supplement, og Danmark fik sin tilsvarende Andeel. Jeg kan altsaa ikke Andet end give det nærværende Lovudkast min Stemme, og jeg troer heller ikke, der kan være Spørgsmaal om at gaae enten længere tilbage eller ikke saa langt som til 1ste April 1853, hvortil jeg ganske vist forudsætter, at der ved Siden heraf, maa finde en Afregning Sted, hvorved jeg ikke har den allerførreste Tvivl om, at hvad enhver upartist og samvittig hedsfuld Dommer vilde tilkjende Danmark, ikke vil blive sjernt fra, hvad den ærede Landstingsmand nævnte her.

Besvarelse: Jeg kan i det Hele taget henholde mig til de Betragtninger, der ere gjorte gjældende af den ærede Landstingsmand, som først talte, med Hensyn til den historiske Fremstilling, som den meget ærede Finantsminister har givet af Forholdene, idet han derved udtrykkeligt udhævede, at disse vare de factiske Forhold, men at han ikke vilde udtale nogen Dom over dem. Jeg indseer meget vel, at den meget ærede Finantsminister ikke kan føle sig opfordret til at udtale sig om de factiske Forhold, eller rettere om de Grunde, om de Omstændigheder, der kunde have været tilstede for de Personer, der have deeltaget i at frembringe disse factiske Forhold. Jeg troer vistnok, at Enhver vil anerkjende den Tilbageholdenhed, som den meget ærede Finantsminister i saa Henseende har fulgt; men jeg skal dog, foruden hvad der allerede af den ærede Landstingsmand for Veile (Lehmann) er gjort gjældende, endnu tilføie et Par Bemærkninger. Det blev saaledes af den meget ærede Finantsminister i hans historiske Fremstilling udhævet, at den saakaldte Overtidsparagraf ikke fandtes i Finantsloven for 18⁵³/₅₄, at den imidlertid var foreslaaet, at Regjeringen med megen Kraft modsatte sig den, og at Rigsdagen vedtog Loven uden denne Paragraph. Jeg skal i saa Henseende blot erindre om de Forhandlinger, der derom have fundet Sted i Folkethinget. Jeg troer det af dem vil tydeligt fremgaae, hvilke Argumenter der ere

blevne benyttede for at faae Rigsdagen til at faste denne Overtidsparagraf, der var stillet som Ændringsforslag til Loven. Jeg troer, det er et af de vigtigste Momenter til at bedømme, hvorledes disse factiske Forhold ere fremkomne. Naar den meget ærede Finantsminister har udhævet, at der existerede en uopløselig Collision imellem Statsbudgettet for 1853—54 og Finantsloven for samme Aar, saa er det allerede udhævet, at den samme Minister, som underskrev Indstillingen til Hans Majestæt om Finantsloven for 1853—54, ogsaa har underskrevet Indstillingen til Hans Majestæt om Statsbudgettet for samme Aar, og det ganske kort Tid efterat Finantsloven var udfømt. Det er nu vistnok et af de mærkværdigste Actstykker i finantstiel Henseende, som jeg troer man vil kunne paavise, at en Minister skulde i saa kort Tid forandre Anskuelse med Hensyn til det Finantstille, med Hensyn til, hvad der er rigtigt, med Hensyn til, hvorledes Udgiften skulde fordeles, og hvorledes Indtægten skulde fremkomme. Jeg troer ikke, det lettelig vil findes, at en Minister saaledes paa saa kort Tid har kunnet beqvemme sig til at give Raad om lige det Modsatte af, hvad han har tilraadet ganske kort i Forveien, og jeg skal endnu kun med Hensyn til det Historiske udhæve, at Landstinget i sin Tid har taget udtrykkeligt Forbehold med Hensyn til Fordelingen, idet at Reglen kun skulde gjælde for det enkelte Aar, og ikke kunde paaberaabes senere som uskrævelig Regel.

Med Hensyn til den Beregning, hvoraf jeg tillod mig at give Resultatet, maa jeg dog, med Hensyn til hvad der blev ytret, tilbagekalde i Erindringen, at ved de Tal, jeg anførte, har jeg kun kunnet optage bekendte Størrelser. Det var mig ikke ubekendt, at der havde fundet Udgifter Sted i Holsteen, der henhørte til Fallesudgifter, og jeg har selv nævnt Exempel derpaa, men jeg tilføiede, at jeg troede ikke, det tilsammenlagt var af den Betydning, at det skulde kunne have nogen Indflydelse paa det Resultat, man sluttelig vilde komme til. Jeg har ikke meent, at denne Opgjørelse skulde være den absolut rigtige, men jeg har kun meent, at den kunde være et Bidrag til at komme til Kundskab om, hvorledes